

primer en posar en pràctica les recomanacions del Club d'Atenes: les que indicaven que tothom havia de treballar en el lloc on li agradava viure i, per tant, renunciar a la despesa intolerable que representa el vaivé dominical.

Joan Ruiz i Calonja —que figura per mereixements propis en la Gran Enciclopèdia Catalana—, és home de prosa diàfana i plena de contingut. Però una certa intuïció em fa pensar que es tracta d'un poeta emboscats, dels que no exerceixen. Qui sap si el contacte amb la realitat quotidiana de la Vall del Tenes, farà rebrollar la vena poètica. Seria bonic poder-lo incloure al cens de poetes de la nostra Vall, encara que només fos per poder aplicar justament les paraules de Joan Alcover. Llavors, l'home intensament pàl·lid —torrat pel sol de la Vall del Tenes— podria tocar dolçament la lira a l'ombra tranquil·la dels nostres pins.

ELS QUI ES QUEDEN

Es diu **Josep Escobar** i viu, des de fa anys, a la Vall del Tenes. Fa un treball reposat i tranquil que esclata, després, en un devesall de coloraines dins el món de les publicacions periòdiques. És, entre altres coses, el pare de Carpanta, aquell mort de gana inoblidable que ha esdevingut un personatge mític dels famosos «años de paz». Escobar va sempre amb el llapis tan a punt com el somriure o la conversa.

Fa poc, a Granollers, li van fer un homenatge. Un homenatge magnífic, on acudí el «tout Granollers» i «environs». Fins i tot hi havia senyors de Barcelona. Els senyors de Barcelona, val a dir-ho, sempre fan bonic.

Durant tot el vespre, li foren dedicats a Josep Escobar, elogis, evocacions, suggerències. Totes feien referència al seu treball infatigable, a la seva vena humorística inspirada, a la seva personalitat artística i humana. Els del «Ronsana» també hi érem, però, per allò que hi havia tanta gent, no vam poder parlar. Va ser una llàstima, perquè nosaltres podíem donar un testimoni molt actual: el d'un Escobar en plena forma que fabrica els seus dibuixos i acudits, que participa als nostres actes culturals, que viu amb interès la realitat que l'envolta. Vull dir que Escobar és alguna cosa més que un historial o un monument artístic: és un artista en perfecte estat de conservació.

O sigui que, quan hi hagi un altre homenatge a l'Escobar, demanarem la paraula. I quedarà ben clar que, a la Vall del Tenes, tenim un dels més importants fabricants de ninots del nostre país.

Josep Escobar, no és dels que vénen o van, ni dels que passen: és dels que es queden, amb el llapis a

punt, la imaginació afinada i la convivència a flor de pell. És un bon bagatge per viure a la Vall del Tenes. I que sigui per molts anys.

ELS QUI PASSEN

A vegades, els personatges, a la Vall del Tenes, no vénen, ni van, ni es queden. Simplement, passen. És una presència tan fugissera, que dintre el marc de la història té menys durada que un esternut.

Bé, en aquest sentit, **Joaquim Ferrer**, va esternudar a la xerrada del «Pa amb Tomàquet». Vull dir que va arribar, va dir, va marxar. O sigui, va passar.

Qui és Joaquim Ferrer? No sabria pas si definir-lo com a escriptor, com a periodista o com a polític. En tot cas diria que és un nacionalista recalcitrant. I què va dir? Doncs, moltes coses. Però una, sobretot, la voldria recollir en aquest paper i trametre-la als habitants de la Vall del Tenes. Escoltin, si els plau.

Deia que, Catalunya, s'ha de distingir no pas solament per una llengua o una cultura literària. Que Catalunya ha de ser una forma de viure, una manera d'ésser, una actitud davant del món i de la història. Deia —i apunto— que així com hi ha tants detalls que ens fan conèixer que som en un país —França, Anglaterra, Suïssa— hauríem d'intentar que Catalunya tingués una personalitat —positiva, és clar— en la forma i netedat dels seus carrers i cases, en les actituds cíviques de la gent, en els hàbits i formes de vida, etc. O sigui que, només de travessar els Pirineus, o la Franja de Ponent, per exemple, hom ensumés l'ambient i digués, admirat:

—Ja som a Catalunya!

Tant de bo, la Vall del Tenes, volgués convertir-se en planta pilot per a aquesta experiència. Tant de bo que «l'anar per feina» dels nostres ajuntaments s'encaminés a mantenir en condicions perfectes les comunicacions i els serveis. I que del cor del poble brollés la il·lusió per construir una comunitat equilibrada, metòdica, neta i puntual. Tant de bo la Vall del Tenes, fos un lloc on s'apliquessin les teories del doctor Oriol, on els artistes com l'Escobar trobessin estímuls de creació i on els educadors com Ruiz Calonja assolissin la formació de generacions educades en el respecte i l'amor al treball, l'art i la convivència.

Com canta Lluís Llach, somniem l'impossible per arribar al possible, somniem el possible per arribar a l'impossible. Siguí com sigui, junt als que se'n van, vénen, es queden o passen, en bona hora, amics, somniem.

Jaume Farriol

Finques Cruïlla

Compra - Venda

Projectes i Construccions

Parcel·les - Solars - Torres - Rústiques

Encreuament de Lliçà d'Amunt a Sta. Eulàlia de Ronçana i de Granollers a Caldes

Tels. oficina: 841 62 76 / 841 61 25